

centiarum luem, hoc est perpetuam naturæ inclinationem ad malum in naturam hominis invexit: ita ut Apostolo teste, homo per concupiscentias erroris sit corruptus.

85. Quo sensu Damascenus peccatum originis dicit esse superfluitatem concupiscentiæ, & non necessariam concupiscentiam: περιττωμα Ἰνθυμίας & ἡ χρεώδη Ἰνθυμίας. L. 4. Orth. fid. c. 26.

86. Reatus hujus mali, non tantum est servitus sive conditio mortalitatis, quam propagati ex Adamo sustineant, sine aliquo proprio vitio, propter alienam culpam.

87. Propter quam tamen servitutem nemo æterna morte damnetur: haud secus ac ex ancilla servi nascuntur: qui tamen servilem hanc conditionem sine propriis naturæ vitiis, propter calamitatem matris sustinent: ut nonnulli heretici fuerunt nugati.

88. Sed est tristissima illa servitus, qua nos ad unum omnes homines, cum Protoplastis, respectu primi istius atrocissimi delicti, in societate culpæ sumus, adeo, ac si ipsimet de pomo vetito comedissemus.

89. Cujus servitutis hæc est qualitas & hic effectus, ut venundati sub peccatum, natura simus filij iræ Dei, carentes gloria Dei, & nihil prorsus aliud, quàm officina mortis & condemnationis dici queamus. Rom. 3. 23. & c. 5, 12. Eph. 2, 3.

Quam